

РЕШЕНИЕ

№ 487

гр. Бургас, 23.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на осемнадесети май през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: **МАРТИН Р. БАЕВ**

при участието на секретаря **К* АЛЪ. ВЛАДИМИРОВА**
като разгледа докладваното от **МАРТИН Р. БАЕВ** Административно
наказателно дело № 20232120200814 по описа за 2023 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба от Д. Л. Р. с ЕГН: *****, чрез
пълномощник – адв. С. И. – БАК, с посочен съдебен адрес: *, срещу Наказателно
постановление № 22-0769-003943/07.02.2023 г., издадено от Началник на група в Сектор
„ПП“ към ОДМВР-Бургас, с което за нарушение на чл. 40, ал. 1 ЗДвП и на основание чл.
183, ал. 2, т. 11 ЗДвП на Р. е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 20
лева, а за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП му
е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 100 лева и „Лишаване от право
да управлява МПС“ за срок от 1 месец.

С жалбата се моли за отмяна на атакуваното наказателно постановление, като
неправилно и незаконосъобразно. Конкретни доводи не се излагат.

В първото съдебно заседание жалбоподателят оттегли жалбата си в частта по
отношение на нарушението по чл. 40, ал. 1 ЗДвП. С Определение от 28.03.2023 г., в сила от
05.04.2023 г., съдът на основание чл. 63г ЗАНН, вр. с чл. 324, ал. 1 НПК, вр. с чл. 84 ЗАНН
прекрати производството относно обжалването на НП в тази част, като по този начин
предмет на делото остана само нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, поради което и
проверката на съда се разпростира само относно него.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от пълномощник – адв.
С. И. – БАК, който заявява, че поддържат жалбата по изложените в нея доводи, които
допълва и развива. Счита, че жалбоподателят не е напуснал местопроизшествието, а се е
отдалечил, за да може да паркира безопасно товарния автомобил, както между другото е
направил и другият участник в ПТП-то. Посочва, че Р. е оказал пълно съдействие на
органите на Сектор „ПП“, поради което и поведението му не покрива признаците на
административното нарушение. Излага съображения и за допуснати процесуални
нарушения, като в заключение моли за отмяна на НП в обжалваната част и присъждане на

разноски.

Административнонаказващият орган - Началник група в Сектор „ПП“ към ОДМВР-Бургас се представлява от надлежно упълномощен представител – юрисконсулт *, която счита, че жалбата е неоснователна и НП, в обжалваната част, следва да се потвърди. В писмено становище юрк. * развива съображенията си, като достига до извод, че НП е правилно и законосъобразно, поради което и санкционният акт следва да се потвърди. Претендира разноски, а под евентуалност прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на насрещната страна.

Съдът след като се запозна с материалите по делото и становищата на страните, приема, че жалбата е подадена в рамките на четиринадесетдневния срок за обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН. Това е така, защото видно от приложената разписка (л. 5 гръб) НП е връчено на жалбоподателя на 13.02.2023 г., а жалбата е депозирана на 16.02.2023 г. Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че В ЧАСТТА относно нарушението на чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП, е **процесуално допустима**. Разгледана по същество в тази част жалбата е **основателна**, като съдът след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено следното:

На 23.11.2022 г., около 12.00 часа жалбоподателят Р. управлявал товарен автомобил „Мерцедес Спринтер“ с рег. № * в гр. Бургас по ул. „Георги Сава Раковски“. При движение на заден ход жалбоподателят не преценил добре разС.ието до спрелия от дясната му страна лек автомобил „Тойота“ с рег. № * и го блъснал странично. Ударът бил лек и на двете превозни средства били причинени минимални щети. Понеже мястото на ПТП било тясно и двата автомобила препречвали движението, жалбоподателят и другият водач решили да преместят автомобилите си в близост. Това отнело малко повече време на Р., доколкото той не могъл лесно да намери място за паркиране на товарния автомобил, поради което и в 12.05 часа водачът на другия автомобил решил да сигнализира на телефон 112 за инцидента. Към мястото бил изпратен патрул на Сектор „ПП“, в състава на който влизал и св. Х. Х. – мл. автоконтрольор към Сектора. Докато патрулът пристигне на място жалбоподателят вече бил паркирал автомобила и се бил върнал на мястото на инцидента, заедно с всички необходими документи. На място св. Х. съставил протокол за ПТП, като преди това поискал от жалбоподателя да докара и автомобила, което Р. изпълнил.

Свидетелят Х. преценил, че жалбоподателят е извършил нарушение по чл. 40, ал. 1 ЗДвП, като при движение на заден ход е реализирал ПТП с лекия автомобил „Тойота“, както и че е напуснал местопроизшествието без да установи какви са последиците от ПТП. Тези факти били квалифицирани от Х. като нарушения по чл. 40, ал. 1 ЗДвП и чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП, в съставения на място АУАН с № 438828/23.11.2022 г. Актът бил предявен на водача, който го подписал и получил препис от него, без да направи възражения. В срокът по чл. 44 ЗАНН Р. депозирал възражение, в което заявил, че не е напуснал мястото на ПТП, а само е преместил автомобила си на безопасно разС.ие, след което се е върнал, за да окаже съдействие. Поискал прекратяване на производството по отношение на нарушението по чл.

123, ал. 1, т. 1 ЗДвП. С писмо от 10.01.2023 г. АНО уведоми жалбоподателя, че намира възраженията му за неоснователни и на 07.02.2023 г. издал срещу него процесното НП.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП, както и от писмените и гласните доказателства, събрани в хода на съдебното производство, които съдът кредитира изцяло.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност и обоснованост, както и относно справедливостта на наложеното административно наказание и предвид така установената фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление (арг. чл. 84 от ЗАНН във вр. с чл. 14, ал. 2 от НПК и т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС), а е длъжен **служебно** да издири обективната истина и приложимия по делото закон.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган – * – Началник група в Сектор „ПП“ към ОДМВР-Бургас, която към дата 07.02.2023 г. е била оправомощена да издава НП, видно от приложената Заповед Рег. № 81213-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е било издадено в шестмесечния срок. Вмененото нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща на жалбоподателя да разбере в какво е „обвинен“ и срещу какво да се защитава. В случая не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до порочност на административнонаказателното производство против него.

Въпреки това съдът счита, че в конкретния случай нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП е останало недоказано, поради което и извършеното от Р. неправилно е било квалифицирано като административно нарушение. Това е така по следните причини:

За съставомерността на деянието по чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е необход. от обективна страна неизпълнение от водача на задълженията му по чл. 123 от ЗДвП, като участник в пътнотранспортно произшествие. От субективна страна това неизпълнение следва да се дължи на съзнателно поведение на субекта на нарушението. Нарушението може да бъде извършено само при пряк умисъл, като той се извежда от обективните данни за деянието, от начина и средствата за извършването му (**Решение № 1432 от 29.10.2020 г. на АдмС - Бургас по к. а. н. д. № 1583/2020 г.**). В тежест на наказващия орган е да докаже наличието на съставомерните елементи.

В конкретния случай съдът счита, че не се доказва по безспорен начин Р. да е напуснал мястото на ПТП с намерение да неизпълни задълженията си като участник в произшествието. Тъкмо напротив – видно от показанията на актосъставителя – когато

патрулът на Сектор „ПП“ е пристигнал на място там са били и двамата водачи, които са оказали пълно съдействие за установяване на причините за инцидента, попълнили са необходимите документи и са представили ППС-та за оглед. Както посочва св. Х. – и двата автомобила са били преместени, защото чисто обективно улицата там е тясна и те са представлявали пречка за движението. Съвсем логично, предвид габаритите на автомобила - на жалбоподателя му е отнело малко повече време, за да намери къде да паркира безопасно товарния автомобил, като на съда, а и на повечето бургазлии, е служебно известно, че в ж.к. „Възраждане“ това може да бъде доста трудна и предизвикателна задача. Важното е, че поведението на Р. не сочи на намерение за отбягване на задълженията по чл. 123 ЗДвП, което се доказва от последващото му поведение, а тъкмо напротив – той е съдействал за установяване на последиците от ПТП и по никакъв начин не е възпрепятствал работата на компетентните органи, доколкото е бил на мястото на инцидента с всички документи на автомобила преди те въобще да са пристигнали. Между другото – поведението на Р. по никакъв начин не се различава от поведението на другия водач, който също е преместил автомобила си, но по обективни причини, той е могъл да го стори по-бързо и по-лесно от жалбоподателя.

Предвид всичко горепосочено, съдът счита, че незаконосъобразно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя за нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП, като в хода на производството не са ангажирани доказателства за наличие на виновното извършване на вмененото нарушение, поради което и атакуваното наказателно постановление следва да се отмени **В ТАЗИ МУ ЧАСТ.**

Към момента е настъпила законодателна промяна в разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, съгласно която - в производството по обжалване на НП въззивният съд може да присъжда разноски на страните. Уредбата препраща към чл. 143 АПК, който пък от своя страна препраща към чл. 77 и чл. 81 ГПК, регламентиращи, че съдът дължи произнася по възлагане на разноските, само ако съответната страна е направила искане за присъждането им. В конкретния случай, с оглед изхода на правния спор разноски се дължат в полза на жалбоподателя, който е поискал присъждането им. По делото е приложен договор за правна защита и съдействие (л. 4), от който се доказва, че е бил заплатен адвокатски хонорар в размер на 400 лева.

По делото е направено възражение от АНО за прекомерност на адвокатския хонорар, като съгласно чл. 63д, ал. 2 ЗАНН - ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. От своя страна чл. 36 от Закона за адвокатурата препраща към чл. 18 от НАРЕДБА № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съгласно който - ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. В случая чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата предвижда, че за защита по дела с определен интерес при интерес до 1000 лв. минималното възнаграждение е в размер на 400 лв. Заплатеният хонорар е в границите на минималния предвиден, поради което и няма как да бъде допълнително намален от съда.

Така мотивиран Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-0769-003943/07.02.2023 г., издадено от Началник на група в Сектор „ПП“ към ОДМВР-Бургас, **В ЧАСТТА**, с която за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП на Д. Л. Р. с ЕГН: ***** е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 100 лева и административно наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 месец.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР Бургас с БУЛСТАТ: 129009742 да заплати на Д. Л. Р. с ЕГН: ***** сума в размер на 400 (четиристотин) лева, представляваща сторени в производството разноски за възнаграждение на адвокат.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____